

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Hamm (Niemcy) w dniu 1 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko A.

(Sprawa C-352/22)

(2022/C 359/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Hamm

Strony w postępowaniu głównym

Ścigany: A.

Wnioskodawca: Generalstaatsanwaltschaft Hamm

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 2 i 3 dyrektywy 2013/32/UE ⁽¹⁾ w związku z art. 21 ust. 1 dyrektywy 2011/95/UE ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że ostateczne uznanie w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej danej osoby za uchodźcę w rozumieniu Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców ma – z uwagi na oparty na prawie Unii obowiązek dokonania wykładni prawa krajowego zgodnej z dyrektywą (art. 288 akapit trzeci TFUE i art. 4 ust. 3 TUE) – skutek wiążący dla procedury ekstradycyjnej prowadzonej w państwie członkowskim, do którego wpłynął wniosek o ekstradycję takiej osoby, w ten sposób, że tym samym ekstradycja takiej osoby do państwa trzeciego lub do państwa pochodzenia jest bezwzględnie wykluczona do chwili zniesienia statusu uchodźcy lub jego wygaśnięcia z uwagi na upływ czasu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 czerwca 2022 r. – Pro Rauchfrei e.V./JS e.K.

(Sprawa C-356/22)

(2022/C 359/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Pro Rauchfrei e.V.

Strona pozwana: JS e.K.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie wprowadzania do obrotu w rozumieniu art. 8 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2014/40/UE ⁽¹⁾ obejmuje prezentację wyrobów tytoniowych za pomocą dystrybutorów towarów w ten sposób, że chociaż na znajdujących się w tych dystrybutorach paczkach papierosów umieszczone są wymagane ustawą ostrzeżenia, to jednak te paczki papierosów są przechowywane w dystrybutorach tak, że nie są one początkowo widoczne dla konsumenta, a znajdujące się na nich ostrzeżenia stają się widoczne dopiero wtedy, gdy dystrybutor, który wcześniej został uruchomiony przez kasjera, jest obsługiwany przez klienta i w ten sposób paczka papierosów jest wydawana na przenośnik kasy jeszcze przed dokonaniem płatności?

- 2) Czy zawarty w art. 8 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2014/40/UE zakaz ukrywania ostrzeżeń „przez inne elementy” obejmuje przypadek, gdy w ramach prezentacji towarów przy pomocy dystrybutora całe opakowanie wyrobów tytoniowych zostało ukryte?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie
(Polska) w dniu 8 czerwca 2022 r. – G sp. z o.o. / W S.A.**

(Sprawa C-371/22)

(2022/C 359/30)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: G sp. z o.o.

Strona pozwana: W S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 5 i 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (¹) nakazujące, aby realizacja praw odbiorcy energii (małego przedsiębiorcy) w razie zmiany dostawcy energii odbywała się z poszanowaniem zasady zapewniającej uprawnionym odbiorcom rzeczywistą możliwość łatwej zmiany dostawcy oraz aby zmiana ta odbywała się w sposób niedyskryminacyjny w odniesieniu do kosztów, wysiłku lub czasu należy tak interpretować, że stoi on na przeszkodzie możliwości nałożenia na odbiorcę energii kary umownej za rozwiązanie umowy na dostawę energii zawartej na czas określony w przypadku chęci zmiany dostawcy energii przez odbiorcę, bez względu na wysokość poniesionej szkody (art. 483 § 1 i 484 § 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny) oraz bez określenia w ustawie prawo energetyczne (art. 4 j ust. 3 a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne) jakichkolwiek kryteriów dla naliczania tych opłat jak i ich miarkowania?
- 2) Czy art. 3 ust. 5 i 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE nakazujące, aby realizacja praw odbiorcy energii (małego przedsiębiorcy) w razie zmiany dostawcy energii odbywała się w sposób niedyskryminacyjny w odniesieniu do kosztów, wysiłku lub czasu oraz z poszanowaniem zasady zapewniającej uprawnionym odbiorcom rzeczywistą możliwość łatwej zmiany dostawcy należy tak interpretować, że stoi on na przeszkodzie takiej wykładni postanowień umownych, która w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy na dostawę energii zawartej z dostawcą na czas określony umożliwia pobieranie od odbiorców (małych przedsiębiorców) opłat odpowiadających *de facto* kosztom ceny nieodebranej energii do końca trwania umowy zgodnie z zasadą bierz lub płac?

(¹) Dz.U. 2009, L 211, s. 55.